

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-06-19)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-06-19)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 316. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010262.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 19. Juni 1864.

I Morges bragte Vedel mig tre Breve paa eengang fra min trofaste Ven. Af 10de, 13de og 14de Juni. I Morges begyndte jeg at længes efter Brev fra Dem. De har forvænt mig, og see, min Længsel blev stillet. Tak for Photographierne! Herre Gud, hvor Mennesket Bistori er kommet til at se ud! Hun seer jo ud som en sjusket Dronning. O, Kunstens Vei, hvor er du farlig!

Jeg kan ikke lide det Hallske Brev.² At tale om at nyde sin Frihed ved at hengive sig til Livsnydelser i et Øieblik som det nærværende har noget stødende. Saaledes kan man tale, naar man har ført sin Livsopgave til et Maal, men ikke, naar man som han afbrydes midt i sin Virksomhed uden Resultat, thi han maa dog have eller bør have mangan en Tvivl, om hans Veie altid have været de rette. Forresten troer jeg ikke — som mange tro —, at al denne Ro er paataget. Indholdet af Deres Breve er jo ret sørgelige. Dagene løbe; paa Søndag er Vaabenhvilen udløbet og endnu bestandig Vaklen frem og tilbage. De skal see: Englænderne svigte os i det afgjørende Øieblik og overlader os til vor ubestemte Skjæbne. Jeg gider ikke skrive om Politik til Dem i Dag. Man bliver, er blevet saa aandelig og legemlig mat ved denne idelige Svæven mellem Frygt og Haab, ja saa dum i Hovedet, at man undertiden ikke ret veed, om man virkelig endnu er ilive, eller om det, at man lever, er en Indbildning, en Drøm. Ved bestandig at tænke paa et og det samme uden Evne til nogen Virksomhed, til nogen Indgriben i disse Tankers Gang, bliver man sløv for alle andre Interesser og dører Tiden hen til ingen Nytte for sig selv og andre. Hvor strængt De kan have det, hvor harmfuld De ofte maa være over Menneskenes Daarligheder, hvor bittert skuffet De ofte maa føle Dem, saa er dog maaskee denne Tilstand bedre end den Uvirksomhed, jeg og mine Lige maa friste. Jeg føler ingen Trang til nogen Udvandring som Andræ og Tscherning, men jeg føler ofte Lyst til at vandre lidt ud til London, for at De ved Deres Nærværelse kunde bringe lidt Mod, lidt Liv og Levnet tilbage i mig. —

Vi kom da ikke i Skoven i Torsdags, thi Himlen øsede Vande ned, men i Fredags fik jeg endelig i Selskab med Deres Tante og Børnene Skoven at see. De har ingen s. 317 Forestilling om, hvor Tjørnen blomstrede pragtfuldt; en saadan Rigdom synes jeg aldrig før at have seet. Ved Fileværket samlede vi Alle Skovplanter til at sætte i min som i Deres Have. Drewsen kom ikke med, han skulde reise til Sønnen, hvis Saar nok har forværret sig.¹ Mine Børn ere ganske indtagne i Deres Tante; naar blot Frøken Finne kommer med, sagde de, saa kan det være det samme med Drewsen.² Vi drak Thee paa Fileværket under en deilig blomstrende Hvidtjørn. Gid De havde været med! Tænk Dem, hvilket Uheld Andræ havde! Da vi efter Theen vandrede lidt om, stødte vi pludselig paa Andræ, Kone og Sønnen. Jeg havde strax den Aandsnærværelse at lade, som om jeg ikke saae dem, hvilket — det troer jeg i det mindste — Andræ benyttede og skyndsomt fik fat i sin Vogn for at komme bort fra den farlige Plet. Et Øieblik efter kjørte han, vist lettet om Hjertet, bort. Var det ikke pænt og delikat gjort af mig. Herre Gud! Nu seer jo Fru Andræ ud, som om hun var Mandens Bedstemoder. Stakkels Andræ! „men hvad Fanden vilde du paa den Galei!” ...

Vedels seer jeg meget lidt. Han bringer Brevene om Morgenen og gaaer da strax igjen. Jeg gik gjerne oftere derhen, men man har altid en Følelse af at komme til Uleilighed. Han har travlt, og Fruen er saa optaget af de velsignede Børn, at det er en Samvittighedssag at forstyrre hende. Det er ret kjedeligt; jeg talte gjerne oftere med hende. En Formiddag i et himmelsk Veier bad jeg hende komme med begge Børn og Pige. Hun lovede det. Jeg ventede og ventede, omsider kom hun heed, anstrængt ind ad Døren med den Besked, at hun kun kom for at sige, at hun strax maatte vende hjem igjen med Børnene, da Peter og Annette havde været i eet Skrig hele Rosenvænget ned. Da jeg hørte, at Børnene endnu stod ude ved min Port, fik jeg Fru Vedel til at gaae ind og forsikkrede hende, at hvis jeg maatte raade, skulde hun see, at Intet var iveien. Jeg gik ned til lille Peter, tog ham ved Haanden ind i Haven, gav ham og Annette en Kiks, en Blomst, og nu var Alt godt og roligt. De blev da til Kl. 5. De legte roligt og stille i Haven, Alt var i Orden. Med Børnene ligefor Øinene var Moderen nogenlunde beroliget. Det er ret Skade, at hun ikke er lidt mere praktisk i sine Moderpligter, saa at vi Andre ogsaa kunde nyde lidt af hendes s. 318 Selskab. Deres Huus gaar rask fremad. Der er nu Tag over Kjælderen.

Modtag venlig det rødmende Blad, som jeg plukkede i Skoven til Dem. Jeg har tænkt meget paa Dem i disse Dage. Ifjor paa denne Tid havde De en af de Smerter, som man aldrig forvinder ganske.¹ De bar denne som alt andet som en Mand. Ak ja! Man bærer vel, hvad der maa bæres, men lidt efter lidt bliver der saa mange Huller i den stakkels Sjæl, at den har ondt ved at hænge sammen. Deres Tante har været saa elskværdig at forære de to ældste af mine Børn en Kurv og den yngste en Syæske, som har tilhørt Deres Søster;² disse Gaver skal Børnene holde i Agt og Ære. Ja, min kjære Ven, i den Tid vort Venskab har varet, have vi, hver for sig, havt alvorlige Sorger at bære. I saadanne Tider trænger man til Venner, varme hengivne Venner, og til dem, der hjælper os i saadanne Tider at bære, hvad der maa bæres, slutter man sig des inderligere, thi man har deelt noget vigtigt sammen.

Det er Søndag, og de nationale Folkesange klinge ind til mig fra de Forbigaaende paa Veien. „Danmark deiligst Vang og Vænge” klinger ikke i Aar mere af disse natlige Sangere. Nye mig ubekj endte Ord lyde til de gamle Melodier. Gud holde Livet i det stakkels Pædreland.